

TEMA DEL DIA

Manresa porta la sarsuela al segle XXI

► Tres ballarins de l'escola Julieta Soler i el quartet Clazzics estrenen a l'Anònima una versió amb dansa urbana i jazz de «L'home és feble»

PEPA MAÑÉ MANRESA

■ Qui els havia de dir que el seu repte seria una sarsuela? Els ballarins manresans Júlia Isanta, Laura Isanta i Carles Martínez, tots tres professors a l'escola de dansa Julieta Soler, són especialistes en dansa urbana. I el quartet Clazzics, format per músics bagencs, es dedica a ajuntar música clàssica i jazz. A priori tenen poc en comú, però plegats han aconseguit portar al segle XXI la sarsuela vodevilesca *L'home és feble* (*El hombre és débil*, en l'original), amb la qual el 1877 es va inaugurar el teatre a l'aire lliure El Buen Retiro, situat a la finca del carrer Llussà on després es va aixecar la fàbrica de l'Anònima. Avui (17 h), l'estrena de la peça renovada amb sonoritat jazzística i dansa urbana a l'interior de la nau de l'Anònima tancarà el cercle. I ho farà en un marc de gran repercussió: la Fira Mediterrània.

L'home és feble és una sarsuela d'un sol acte que en la versió original, amb lletra de Mariano Pina i música de Francisco A. Barbieri, dura 35 minuts. La versió manresana ha allargat l'obra fins a una hora, mantenint els versos en castellà. L'argument d'emboïcs, que transcorre íntegrament a la cuina, presenta un noble adinerat que té una minyona i un servent. El noble té la dona fora de la ciutat i se sent atret per la minyona i, per no caure en la temptació, els diu que s'haurien de casar. Però després se'n penedeix, perquè continua interessat per la dona, i intenta desfer el matrimoni

de qualsevol manera. Quan l'emboïc ja s'ha fet molt gros, la dona del noble toma i aquest s'adona que realment l'estima i que tot el que havia fet era jugar amb la minyona i el servent, a qui ha fet promeses que, per bocamoll, haurà de pagar.

La idea de tornar a portar a escena *L'home és feble*, però com a peça innovadora, va sorgir d'Eduard Serra, director artístic del FABA, el Festival Artístic del Barri Antic. I el cas és que aquest esdeveniment primaveral que té com a seu l'Anònima produeix l'espectacle juntament amb la mateixa Fira Mediterrània. I, de la mateixa manera que s'ha traduït el títol al català com a senyal que es veurà una versió molt lliure d'aquesta sar-

Aquesta peça vodevilesca d'un sol acte va inaugurar el 1877 el teatre El Buen Retiro, situat on després es va aixecar l'elèctrica

suela, també es cagarà un dels personatges: el servent, el Pasqual, es converteix en la Pasquala. «Socialment, la qüestió de gènere és en el dia dia. No és tan important ser un home o una dona, sinó a qui l'estimes. I, al final, donant la volta a l'obra, vam decidir donar-li la

volta sencera», apunta Adrià Mas.

De fet, els tres personatges de l'obra són desdoblats en cantants i ballarins: Júlia Isanta i Laia Mata (soprano) són la minyona Tecla; Laura Isanta i Ainhoa Aguilar (mezzosoprano) interpreten la seixanta Pasquala; i Adrià Mas (tenor) i Carles Martínez es converteixen en el noble Luciano. La fusió arriba al punt que els cantants fan, des del darrere, el mateix moviment que executen els ballarins al davant, «per definir encara més que som els mateixos personatges, només que uns hi posem la veu i els altres el cos».

A hores d'ara, després d'en-

frontar-se a les partitures per introduir-hi tocs de jazz i de latin, de crear coreografies amb estils urbans (popping, locking i hip-hop) i de posar-ho en comú, «quan estic cantant, escoltant la música i veient-los ballar, crec que les tres disciplines es fan una i sorgeix la màgia: és com que l'art coneix l'art i acaba sent art amb majúscules», exposa Adrià Mas, ànima dels Clazzics, que completen Joel Díaz (piano), Nil Moreno (bateria) i Ricard Cots (baix).

La proposta dels artistes manresans per a *L'home és feble* és una sarsuela reconeixible, però amb tocs moderns: «Aquesta era la gràcia i el repte. Hem mantingut l'esquelet a nivell de text i musicalment, no hem creat res des de zero, però li hem donat la volta, per dir: 'hola, què tal? Som al segle XXI'», apunta el tenor.

Estrenar a la Fira Mediterrània és «una alegria, però alhora comporta molta pressió, perquè és un esdeveniment amb molt de nom i realment hi passa molta gent i molts programadors... Al final potser el projecte es pot moure i tot...», apunta Mas. De fet, la voluntat dels artistes és poder fer més funcions de la renovada sarsuela. Però el que més satisfà Júlia Isanta és «la bona connexió que hem aconseguit entre nosaltres. No importa tant el resultat final sinó el camí. Ens hem ajustat moltíssim».

Un avís final: que els espectadors no se sorprendin si la sarsuela *L'home és feble* comença amb dansa clàssica. És l'únic solo de l'obra (la resta són duos o trios) i la peça musical és molt rítmica i lírica: «Que la Júlia li doni la textura més lineal del clàssic, fa un contrast bonic», apunta Mas.

Joel Díaz, Nil Moreno, Ainhoa Aguilar, Laia Mata, Adrià Mas, Laura Isanta, Júlia Isanta i Carles Martínez

«L'HOMÉ
ÉS FEBLE»

Nau de l'Anònima,
avui, a les 18 h

La Unió Musical del Bages s'atreveix a fer malabars a la plaça Major

DANI PERONA MANRESA

La Unió Musical del Bages va sortir ahir de la seva zona de confort amb bona nota. Sense deixar els instruments, els músics de la formació van interactuar durant prop d'una hora i mitja amb els sis membres de la companyia de circ gallega Pista-

catro, que han protagonitzat una de les propostes més originals de la Mediterrània d'enguany.

L'espectacle, en clau d'humor, va combinar circ i música de banda a la plaça Major plena de grans i petits que van riure sense parar. Els espectadors, però, van saber mantenir l'atenció de l'actuació dels malabaristes plena de gags i amb la participació dels músics de la banda. El tret de sortida ja va sorprendre el públic. Moltes cadires buides. I és que bona part dels integrants de la Unió Musical del Bages van aparèixer a escena des de diversos racons

de la plaça, a ritme de marxa i seguint les ordres esbojarrades dels sis malabaristes.

Com no podia ser de cap altra manera, les paròdies i els jocs d'habilitat amb pilotes i d'altres objectes van compartir protagonisme amb la música: blues, temes clàssics i bandes sonores de pel·lícula van sonar sota la batuta de Dídac Miralles, que juntament amb alguns instrumentistes van participar activament en els esquetxos de l'espectacle amb perruques, ulleres de sol i tot el que va caler per convertir la plaça Major en una carpa de circ.

Músics i malabaristes durant l'espectacle a la plaça Major

OSCAR BAYONA